

עפ"ת 21131/01/21 - מתן סער נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 21131-01-21 סער נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 51121251121

בפני כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מערער מתן סער
נגד
משיבה מדינת ישראל
המערער בידי ב"כ עו"ד א' כהן
המשיבה בידי ב"כ עו"ד ג' פאר

פסק דין

המערער פנה ביום 2.12.20 לבית המשפט קמא (המ"ש 502-12-20), בבקשה להארכת מועד להישפט, בגין דוח שקיבל משוטר ביום 29.3.20 הנוגע לנהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף. המערער מציין כי היתה זו תקופה של סגר, וכי במסגרת תפקידו כאחראי על האבטחה בחברה פרטית, היו מונחים ברכבו כלי נשק המועברים למקומות שונים. הדוח שקיבל הונח על ידו ברכב, השייך לחברה, ולאחר מכן איבדו. עוד ציין כי אותה עת עבר תקופה קשה הקשורה בבעיות רפואיות מורכבות, שפקדו את רעייתו ואת אימו, שאין מקום לפרט בהן. לדברי המערער פנה מספר פעמים בטלפון למשטרת ישראל - מפנ"א, ונאמר לו כי הדוח יישלח אליו, ואולם הדבר לא נעשה. יצוין כי הוצג אישור של מפנ"א מיום 29.11.20, על כך שהמערער פנה למפנ"א ביום 24.11.21, בו צוין כי לא נוהגים לנפק הודעת קנס נוספת.

המערער הגיש את בקשתו להארכת מועד, לאחר שקיבל הודעה מרשות הרישוי ביום 2.11.20 על התליית רישיון לשלושה חדשים בשל צבירת 36 נקודות (בגין עבירות שונות שביצע בשנים 2017-2020, ובכללן העבירה מושא הדוח הנדון), ואף הודע לו מהנהלת החברה המעסיקה אותו, ביום 25.11.20, על כוונה לערוך לו שימוע שבעקבותיו הוא עלול להיות מפוטר מהחברה, וזאת בשל המניעה להמשך הנהיגה בתקופת התליית הרישיון. עוד ציין, כי רכש דירה והוא חושש מפגיעה כלכלית נוכח האמור.

המערער טוען בנוסף כי נגרם לו עיוות דין, שכן לא סטה מנתיבו אלא נהדף על ידי רכב אחר, ולנוכח כך שהוא נושא כלי נשק רבים, כך ניתן להבין, חשש ממעקב, ואף קיימת הוראה מפורשת המתירה לו לעקוף או לרדת לשוליים, במקרה של סיכון לחטיפה, מעקב, ניסיון שוד, וכיו"ב (תצהיר המערער סעיף 12).

בית המשפט קמא דחה בקשת המערער בהחלטה מיום 27.12.20, ולא מצאתי מקום להתערב בה.

כפי שציין בית משפט קמא בהחלטתו, אין חולקין כי המערער קיבל את דוח העבירה לידו, ולא "פירט מתי לטענתו הוסרה הסיבה שמנעה ממנו להגיש את הבקשה במועד". עולה בעניין זה, כי הפניה לבית משפט קמא התבצעה כ- 8 חדשים לאחר קבלת הדוח, ולא קיים כל תיעוד על פניותיו של המערער למשטרת ישראל - מפנ"א, למעט פניה מאוחרת בחודש נובמבר 20, ויש להניח, כך על פני הדברים, כי רק ההודעה מרשות הרישוי ואולי מהחברה המעסיקה, היא שהניעה את המערער להחיש פועלו. גם אם ניסה המערער לפנות למפנ"א טלפונית קודם לכן כפי שטען, והדבר לא צלח, הרי שהיה בידו לפנות באמצעות הדואר, האינטרנט, או לפנות לסיוע של עורך דין. בקשה להישפט יש להגיש תוך 90 ימים, במסגרת הזמן הקבועה בסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982, והמערער היה מודע למועד מתן דוח העבירה, כמו גם למהות העבירה מושא הדוח, והיה בידו לפנות למשטרת ישראל במועד, בדואר רשום, או לפנות לסיוע משפטי, כדי להודיע על רצונו להישפט, גם אם דוח העבירה לא היה מצוי בידו. משכך, לא מתקיימים בעניינו של המערער נימוקים מיוחדים להורות על הארכת מועד להישפט, ואין בכוחן של נסיבות אישיות כדי להוות טעם מעין זה, כשהמבקש יושב בחיבוק ידים תקופה ממושכת ואינו עושה דבר בעניין.

עוד יש לציין, כי מדוח העבירה עולה כי המערער חצה קו הפרדה בכביש, לפני צומת, ונכנס לחנייה של חנות, ומהדוח שהוגש על ידי שוטרים שישבו בניידת וצפו בדרך הנהיגה, לא עולה כל תיאור של הדיפת הרכב, או היווצרו של מצב חירום אחר שכפה על המערער לבצע את העבירה; המערער, שהינו איש אבטחה, אף לא העלה טענה מעין זו בפני השוטרים, ותגובתו בדוח העבירה הייתה: **"הראש שלי לא פה. לא ראיתי את הקו הלבן"**, באופן שיש כדי להחליש מאד את טענתו בדבר קיום אילוץ כלשהו לבצוע העבירה, או להיווצרות חשש לקיומו של עיוות דין.

בנסיבות אלה נדחה הערעור.

המזכירות תעביר עותק מפסק הדין לידי הצדדים.

ניתן היום, ו' ניסן תשפ"א, 19 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.